

Om uitsluitend te dienen
in bestuurszaken

Beknooping
Dnr:
Kant:

Nr. van het arrest
Nr. 689 Corr. Follo
Nr. 2004 CV 257 van het parket
Nr. 2004 BC 662 van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,
zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie en van :

1803 DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het
grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, handelend in naam van het
Vlaamse Gewest, met burelen te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort
6 bus 93,

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester Dennis Mufiz, loco meester Philippe Declercq,
beiden advocaat aan de balie van Leuven,

tegen :

1804
wonende te geboren te op
beklaagde,
vertegenwoordigd door meester Yves Sacreas, loco meester Jan Ghysels,
beiden advocaat aan de balie van Brussel,

Beklaagd van ; te op het goed gelegen en omgeving,
gekadastraerd onder ; eigendom van , voornoemd;

Minstens in de periode van 24 oktober 2001 tot 19 juni 2002

in overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening; bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijking van de termijn of schorsing van de vergunning, nl. de in strijd met bovenvermelde bepalingen opgerichte constructies, bestaande uit schuthokken, verhardingen, een vijver, uitbreidingen en verbouwingen van de woning, te hebben in stand gehouden.

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 18 mei 2004 door de beklagde en dit tegen alle beschikkingen;
- 19 mei 2004 door het openbaar ministerie tegen de beklagde;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 17de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 4 mei 2004 dat, na tussenvonnis van 20 mei 2003, als volgt beslist :

Heromschrijft de feiten van de tenlastelegging als volgt :

"...nl. de in strijd met bovenvermelde bepalingen opgerichte constructies, bestaande uit schuthokken, verhardingen (klinkerverharding van 255m²), een vijver, uitbreidingen en verbouwingen van de woning (een overdekte houtopslagplaats rechts van de twee garages, een overdekt terras van 4 op 6 meter en een verbouwing van een bestaande berging achter het overdekt terras) te hebben in stand gehouden."

Verklaart deze heromschreven feiten bewezen behalve m.b.t. de vijver en gelast hiervoor de opschorting van de uitspraak gedurende een periode van 3 jaar.

Legt de veroordeelde een vergoeding op van 25 euro en veroordeelt haar tot de kosten (73,59 euro).

Betreffende de herstellvordering :

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald :

Veroordeelt beklagde tot herstel van de plaats, in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de daar wederrechtelijk opgerichte constructies, nl. schuthokken, verhardingen (kleinere verharding van 255 m²), uitbreidingen en verbouwingen van de woning (nl. een overdekte houtopslagplaats rechts van de twee garages, een overdekt terras van 4 op 6 meter en een verbouwing van een bestaande berging achter het overdekt terras) en dit binnen de twaalf maanden nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkregen heeft;

Zegt voor recht dat beklagde, bij niet uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn een dwangsom verbouwt van 50 euro per dag, mits betekening van dit vonnis overeenkomstig art 1385bis Ger. Wetboek, met dien verstande dat voormelde termijn ook zonder betekening een aanvang neemt de dag nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Zegt voor recht dat bij gebreke van uitvoering van de hiervoor bevolen herstel maatregel de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen gemachtigd worden ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien, overeenkomstig art 153 Decreet d.d. 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, en de van de afbraak voortkomende materialen en voorwerpen verkopen, vervoeren, opslaan en/of vernietigen op een door hen gekozen plaats en beklagde ertoe gehouden zal zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter;

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van Leuven T26/2/2003-2080

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999.

Gehoord het verslag van voorzitter Papeu.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eis tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Muñiz.

Gehoord de beklagde in haar middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Sacreas.

Gezien de conclusie en stukken van partijen.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Ten onrechte werpt de beklaagde de exceptie van niet ontvankelijkheid van de strafvordering en de herstellvordering op, op grond van het feit dat de dagvaarding niet zou zijn overgeschreven in het hypotheekkantoor noch zou zijn ingeschreven in het vergunningsregister van de gemeente.

Uit de procedurestukken zoals die inzake voorliggen in het strafdossier blijkt duidelijk dat het dagvaardingsexploot d.d. 24 februari 2003 wel degelijk werd overgeschreven te Leuven op het tweede hypotheekkantoor op 26 februari 2003.

Naast de overschrijving in het hypotheekkantoor van het gebied waar het onroerend goed gelegen is, moet de dagvaarding voor de correctionele rechtbank op grond van artikel 146 DRO (en conform art. 161 DRO en nu art. 6.2.2. VCRO) in het vergunningsregister van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is, worden ingeschreven.

Het betreft een informatieverplichting die door de decreetgever niet werd opgelegd als een ontvankelijkheidsvereiste (zie G. Debersaques, B. Hubeau en P. Lefranc, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven, Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure 2001, nr. 381).

Daarnaast dient er tevens op te worden gewezen dat aan deze verplichting geen sanctie werd verbonden noch wordt enig recht van de beklaagde daardoor geschonden.

Dit is dus geen reden de strafvordering en de herstellvordering niet ontvankelijk te verklaren.

Ook de wijze waarop inzake de aanzet tot onderzoek gegeven werd (waarover de elser tot herstel in conclusie geen enkel argument ontwikkelde), meer bepaald de anonieme informatie over het eventueel bestaan van een misdrijf, hetgeen geenszins hetzelfde is als een anonieme getuigenis, leidt geenszins tot enige niet ontvankelijkheid van het onderzoek.

Het aanvankelijk proces-verbaal d.d. 24 oktober 2001 vermeldt weliswaar de gedetailleerde afmetingen van welbepaalde constructies, hoewel de verbaalkanten vooropstellen het onroerend goed niet betreden te hebben.

De beklaagde beïcht dit proces-verbaal niet van valsheid maar werpt op dat deze inlichtingen van de "anonieme getuige" afkomstig moeten zijn en dat een anonieme getuigenis niet mag gebruikt worden als enig bewijs van het misdrijf. Terecht oordeelde de eerste rechter dat deze afmetingen niet relevant zijn voor de ten laste gelegde feiten die duidelijk blijken uit de foto's zelf.

In zoverre zou komen vast te staan dat de desbetreffende afmetingen op een onrechtmatige wijze door een derde zou zijn opgemeten (door binnendringen van de eigendom van de beklaagde) dan nog oordeelt het hof dat het eventueel onrechtmatig verkregen bewijs alleen een materieel element van het bestaan van het misdrijf betreft, zijnde zelfs overbodig voor de constitutieve elementen van het misdrijf vast te stellen.

Het kwestieuze proces-verbaal dient geenszins nietig verklaard te worden, zoals voorgehouden door de beklaagde, noch geweerd te worden als bewijsmiddel.

Op strafrechtelijk gebied

Het staat vast, uit de stukken die door de beklaagde wordt voorgebracht, dat het kwestieuze onroerend goed op 30 juni 2004 deels werd verkocht aan
en deels gratis werd afgestaan aan de gemeente

Aldus stelt de beklaagde terecht dat de verjaring met betrekking tot het ten laste gelegde Instandhoudingsmisdrijf begon te lopen op die datum, nu ze vanaf dan geen zeggenschap meer had over het onroerend goed, en dat de zaak pas bij dagvaarding d.d. 7 november 2011 werd ingeleid voor de zitting van 17 januari 2012 van dit hof, datum waarop de strafvordering reeds vervallen was door verjaring.

Wat de herstellvordering betreft

Gelet op het accessoriumkarakter van de herstellvordering, is dit hof nog bevoegd kennis te nemen van de door de gewestelijk stedenbouwkundige Inspecteur geformuleerde herstellvordering nu, deze tijdig werd ingeleid en gedragen werd door een onvankelijke strafvordering.

Ten onrechte stelt de beklaagde dat de strafvordering, waarop de herstellvordering geënt wordt, niet onvankelijk zou zijn omdat deze niet nauwkeurig het onderwerp ervan aanduidt.

Zoals de eerste rechter reeds uiteenzette, dient de tenlastelegging, nu strafbaar bij art. 6.1.1. VCRO, gespecificeerd te worden als volgt:
"....nl. de in strijd met bovenvermelde bepalingen opgerichte constructies, bestaande uit schuthokken, verhardingen (klinkerverharding van 255m²), een vijver, uitbreidingen en verbouwingen van de woning (een overdekte houtopslagplaats rechts van de twee garages, een overdekt terras van 4 op 6 meter en een verbouwing van een bestaande berging achter het overdekt terras) te hebben in stand gehouden."

Door deze heromschrijving worden dezelfde feiten als deze in de oorspronkelijke dagvaarding bedoeld, nu deze duidelijk blijken uit het aanvankelijke proces-verbaal d.d. 24 oktober 2001.

De partijen werden ter zitting van het hof d.d. 3 december 2012 uitgenodigd zich te verdedigen met betrekking tot deze heromschrijving.

Vooreerst wijst het hof op het feit dat de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige Inspecteur wat de vijver betreft zonder voorwerp is geworden nu duidelijk blijkt uit het proces-verbaal van 23 december 2003 dat de kwestieuze vijver gedempt werd.

Terecht stelt de elser tot herstel dat voor de twee schuthokken, die in stand worden gehouden in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (zijnde geen ruimtelijk kwetsbaar gebied), geen herstellvordering meer kan gevorderd worden nu de instandhouding ervan niet meer strafbaar is gesteld.

Aldus blijven nog ter beoordeling: de verharding van 255m², de overdekte houtopslagplaats rechts van de twee garages, een overdekt terras van 4m op 6m en de verbouwing van een bestaande berging achter het overdekt terras.

Het hof is van oordeel dat, wat betreft het overdekt terras van 4m op 6m en de verbouwing van de bestaande berging achter het overdekt terras, uit geen enkel stuk blijkt dat deze begrepen waren in de herstellvordering uitgesproken bij het vonnis d.d. 23 maart 1979 jegens de echtgenoot van de beklaagde, de heer

Bij dit vonnis, dat kracht van gewijsde verkreeg, werd deze veroordeelde verplicht een meerwaarde te betalen ten titel van herstellvordering voor het "oprichten van bijgebouwen aan drie zijden van het gebouw" gelegen te _____ aan de _____, waaruit een soort gedogen volgde van deze bijgebouwen aan de drie zijden van het gebouw.

De eerste rechter oordeelde terecht dat kan besloten worden dat de in de huidige tenlastelegging geviseerde handelingen niet begrepen waren in het vonnis van 1979 en dit op grond van de foto's van 1986 (bijlage aan P.V. d.d. 19 februari 1986) en de andere foto's in dit dossier die aantonen dat de constructies waarop de huidige vervolging betrekking heeft ofwel helemaal nog niet bestonden ofwel nog in uitvoering waren.

Op de tweede foto van voormeld proces-verbaal van 1986 staat duidelijk het voormeld terras en de berging reeds in beeld, al dan niet voltooid.

Uit het strafdossier, betrekking hebbend op het voormelde vonnis d.d. 23 maart 1979, blijkt duidelijk dat de in de tenlastelegging geviseerde feiten het oprichten van bijgebouwen aan 3 zijden van het gebouw betreft en dat de werken werden stilgelegd en niet voltooid werden.

Tevens blijkt dat door de veroordeelde _____ een meerwaarde betaald werd voor de in het vonnis d.d. 1979 begrepen handelingen zodat deze vanaf dan gedoogd werden en zeker voltooid werden.

In het schrijven van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de afdeling Ruimtelijke Ordening, aan de heer procureur des Konings d.d. 25 september 2003 (stuk 9 van het strafdossier) wordt voorgehouden dat blijkt dat het eerste vonnis (met de daarbij opgelegde meerwaarde) enkel betrekking had op de bijgebouwen aan de rechterzijde van de woning (een living, keuken en werkplaats) en niet op deze aan de linkerzijde (zijnde deze die nu zouden vervat zijn in de tenlastelegging).

Terecht oordeelde de eerste rechter dat de door deze dienst gevoegde foto (bijlagen 4 en 5 aan die brief) niet relevant is vermits deze dateert van vóór 9 augustus 1974 en dus niet aantoonde welke werken in de herstellordering, bevolen bij vonnis d.d. 23 maart 1979, begrepen waren.

Daarnaast brengt die dienst een schrijven voor d.d. 21 mei 1975 van het ministerie van openbare werken aan "de provinciale directie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening voor de provincie Brabant", waarin vermeld staat onder betreft: , uitvoeren van verbouwingen aan de bestaande woning zonder voorafgaande wettelijke vergunning, en onder uitbreiding van de woning: het in overtreiding opgerichte gedeelte bedraagt 466m². Vervolgens werd gevraagd de meerwaarde te bepalen.

In voormeld schrijven van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (dat echter geen deel van het desbetreffende strafdossier met griffie nr. 773/79 uitmaakte) houdt nu deze afdeling ruimtelijke ordening voor dat die 466m² overeenstemt met de living, keuken en werkplaats en zij verwijst daarvoor naar het bijgevoegd plan.

Het hof is van mening dat op grond van die elementen blijkt dat die veroordeling van 1979 beperkt was tot de living, keuken en werkplaats zodat deze veroordeling niet relevant is voor deze strafprocedure.

De verhandeling daarentegen is ook op de foto van 1989 (bijlage aan proces-verbaal nr. 622 d.d. 24 maart 1989) nog niet te zien, buiten de kasselen die ter plaatse klaarlagen.

Aldus kunnen deze geen voorwerp uitgemaakt hebben van de tenlastelegging zoals bedoeld in het vonnis van 1979.

Bij vonnis d.d. 27 november 1990 werd de echtgenoot van de beklaagde vrijgesproken voor "een serieuze verbouwing" sedert 18 februari 1986.

Terecht oordeelde de eerste rechter dat de beklaagde daarbij geen partij was zodat deze beslissing niet kan worden tegengeworpen wat de huidige tenlastelegging betreft.

Over een overdekte houtopslagplaats, rechts van de twee garages, bestaat geen twijfel dat deze niet begrepen was in de tenlasteleggingen van de vorige vermelde strafprocedures, nu deze voor de eerste maal vermeld wordt of zichtbaar is op de door de verbaalsanten in huidig strafdossier voorgebrachte foto's.

Eveneens terecht oordeelde de eerste rechter dat wat de in het arrest d.d. 25 oktober 1994 van het hof van beroep te Brussel vermelde inbreuken betreft, het duidelijk om andere werken ging dan deze in de huidige strafprocedure begrepen.

Ten onrechte beroept de beklagde zich op het vermoeden van vergunning met betrekking tot de verharding van 255m², de overdekte houtopslagplaats rechts van de twee garages, het overdekt terras van 4m op 6m en de verbouwing van een bestaande berging achter het overdekt terras, nu zij geenszins aantoonde dat deze omschreven werken gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1982 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan Leuven (K.B. d.d. 7 april 1977) waarbinnen zij gelegen zijn, bewijs dat door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel kan worden aangetoond conform art. 4.2.12. §1 V.C.F.O.

De beklagde verwijst naar de notariële verkoopakte van zowel 30 juni 2004 als van 4 mei 1972 volgens dewelke een woonhuis met "aanhorigheden" verkocht werd. De beklagde dient dan ook, tenende terecht beroep te kunnen doen op voormeld vermoeden, aan te tonen dat deze kwestieuze werken reeds bestonden in voormelde periode en dat deze begrepen waren in de verkochte "aanhorigheden" in 1972, meer bepaald dat de kwestieuze constructies reeds bestonden in dezelfde verschijningsvorm als op het ogenblik der vaststelling gedaan in het aanvankelijk proces-verbaal.

Dit bewijs wordt door de beklagde geenszins geleverd zodat het vermoeden van vergunning inzake niet geldt.

De constitutieve elementen in hoofdte van de beklagde zijn bewezen nu vaststaat dat zij de voormelde wederrechtelijk opgerichte constructies, waarvoor geen vergunning wordt voorgelegd, in stand heeft gehouden in de periode van de tenlastelegging en zij als eigenares van dit perceel grond niet kouter onvoorichtig is geweest maar bewust en vrijwillig heeft gehandeld.

De herstellvordering wordt geënt op het bewezen verklaarde misdrijf en strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand in die zin dat de afbraak van "de uitbreidingen" gevorderd wordt, hetgeen volgens dit hof enkel kan verstaan worden als de uitbreidingen, voorwerp van de huidige tenlastelegging, meer bepaald door de afbraak van de verharding van 255m², de overdekte houtopslagplaats rechts van de twee garages, het overdekt terras van 4m op 6m en de verbouwing van een bestaande berging achter het overdekt terras.

De vordering tot afbraak van meer dan hetgeen voorwerp is van deze tenlastelegging is niet gegrond nu dit niet in oorzakelijk verband staat met deze tenlastelegging.

Vervolgens roept de beklagde ten onrechte in dat de nieuwe eigenaars in dit geding dienden betrokken worden.

De overschrijving van de dagvaarding inzake heeft juist tot gevolg dat ledere in deze zaak gewezen beslissing tegenwerpelijk wordt aan derden-verkrijgers van wie de titel van eigendomsverkrjging niet was overgeschreven vóór de overschrijving van de dagvaarding (zie art. 3 en 4 Hypotheekwet).

Het zakelijk karakter van de herstellvordering brengt mee dat de derde-verkrijger de uitvoering van dit arrest dient te gedogen zonder nochtans zelf het herstel te moeten verwezenlijken.

De omstandigheid dat de derde-verkrijger niet bij het geding betrokken werd, doet geen afbreuk aan de gevolgen van die tegenwerpelijheid.

Door de regelmatige bekendmaking is de herstellvordering hem voorafgaandelijk medegedeeld zodat hij overeenkomstig het recht hem gewaarborgd door de artikelen 13 Grondwet en art. 6.1 EVRM in het geding, strekkende tot het herstel, kon tussenkomen (zie Cass. 22 februari 2005, T.M.R. 2005, 317).

Het hof moet overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM nagaan of de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur om de afbraak te vorderen, uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen en moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

Het hof is van oordeel dat de afbraak van de "uitbreidingen" zoals gevorderd door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, in die zin dat dit inhoudt alle aan het huis toegevoegde uitbreidingen, kennelijk onredelijk is en aldus het herstel dient beperkt te worden tot de uitbreidingen, voorwerp van de huidige tenlastelegging, zoals hierna bepaald.

Het hof is van oordeel dat de plaatselijke ordening door het misdrijf geschaad is en, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur, de herstellvordering zoals beperkt tot de hiervoor vermelde uitbreidingen niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van deze werken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklaagde kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvordering.

Het zijn evenmin elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendig (zie Cass. 3 maart 2004, P.03.1500. F).

Het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel; zij strookt integendeel met de wet.

De finaliteit van de herstellvordering is het herstel van de door de bouwbreuk verstoorde legaliteit zodat zij eerst zonder voorwerp wordt nadat dit herstel daadwerkelijk een feit is ofwel door het supprimeren van de wederrechtelijke gevolgen van de inbreuk ofwel door het uitvoeren van de werken conform een bekomen reguliersatlevvergunning, die inzake (tot op heden) niet bekomen werd.

Het staat vast dat de kwetsleuze constructies, waarvoor de herstellvordering gegrond verklaard wordt, ten tijde van de gecrimineerde periode en op heden gelegen waren en zijn in het natuurgebied volgens het verordenend gewestplan Leuven vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977.

De beklagde houdt vervolgens voor dat :

- deze afbakening of bestemming als natuurgebied onwettig is nu deze niet afgebakend werden in een Ruimtelijk Uitvoeringsplan overeenkomstig het DRO maar wel ter uitvoering van het Decreet betreffende het Natuurbehoud en het natuurlijk milieu van 21 oktober 1997;
- door die onwettige afbakening als natuurgebied de gebouwen van de beklagde in ruimtelijk kwetsbaar gebied komen te liggen en niet in aanmerking komen voor verjaring;
- het criterium van de gewestplanbestemming "natuurgebied" geen deugdelijk criterium is om de eigenaar van eigendommen, gelegen in een natuurgebied, van het gewestplan uit te sluiten van de werking van het decreet van 4 juni 2003 (decreet dat de gevallen van strafbaarheid van het Instandhoudingsmisdrijf wijzigde);
- de herstellvordering die steunt op een onwettige afbakening zelf onwettig is en niet kan worden toegepast;
- aldus de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof dient gesteld te worden : *"Schendt artikel 6:1.1. derde lid VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het de eigenaars van percelen die gelegen zijn in een gebied dat door het gewestplan aangeduid is als natuurgebied wat de instandhouding van bouwwerken betreft blijvend strafbaar stelt, nu deze eigenaars daardoor worden uitgesloten van de opheffing van de strafbaarheid van de instandhouding, zodat de verjaring niet loopt en ten eeuwigen dagen herstel kan worden geblijst, terwijl deze gewestplanbestemmingen niet relevant zijn voor het maken van een dergelijk onderscheid, nu de decreetgever de regering opdracht heeft gegeven om deze gebieden een nieuwe vaststelling te geven middels een RUP?"*

Vooreerst wijst het hof op het feit dat uit het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, noch uit enig ander element, blijkt of kan worden afgeleid dat de bestemming van het kwetsleuze perceel als natuurgebied in het nog steeds verordenend gewestplan achterhaald zou zijn.

Behoudens toepassing van de regeling bepaald in artikel 172 Stedenbouwdecreet 1999, blijven de bestemmingsvoorschriften van de geldende gewestplannen van kracht zolang zij niet door een ruimtelijk uitvoeringsplan gewijzigd werden.

Het enkele feit van de niet afbakening van de natuurgebieden in een RUP is derhalve niet voldoende om tot de onwettigheid van deze voormede bestemming van het gebied in het gewestplan te concluderen.

Ook het tijdsverloop doet geen afbreuk aan het feit dat de Inbreuken op heden op generlei wijze kunnen worden geregulariseerd zodat het herstel dient bevolen te worden.

De prejudiciële vraag dient derhalve niet gesteld te worden nu deze uitgaat van een verkeerde rechtsopvatting en hypothese.

De herstellvordering werd voor de vonnisrechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149§1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens artikel 198bis DORO kon het hof deze vordering, die nog niet aan de Hoge Raad was voorgelegd, alsnog voor eensluitend advies voorleggen, nu deze raad ondertussen was samengesteld en zijn huishoudelijk reglement op 16 december 2005 door de Vlaamse Regering was goedgekeurd (B.S. 13 januari 2006).

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden niet nodig, noch opportuun de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voor eensluitend advies aan de Hoge Raad voor Handhavingsbeleid voor te leggen. De herstellvordering is duideljk met betrekking tot het voorwerp en het enkele feit dat er een groot tijdsverloop plaatsvond sinds de formulering ervan brengt op zich niet de noodzaak van het vragen van dit advies mee.

Het staat vast dat de redelijke termijn, zoals vermeld in artikel 6 al. 1 E.V.R.M. te dezen overschreden werd.

Dit is het geval omwille van de termijn die, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedelling, verlep tussen het hoger beroep van de beklaagde d.d. 18 mei 2004 ingesteld tegen het bestreden vonnis van de eerste rechter en de uiteindelijke inleiding van deze zaak voor het hof op 17 januari 2012.

Uit art. 21 ter, tweede lid V.T. Sv. volgt dat de strafrechter, ook bij vaststelling dat de redelijke termijn van de strafvordering is geschonden, de dader moet veroordelen tot teruggave zo daartoe aanleiding bestaat.

Dit geldt evenzeer voor de maatregel van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand die, zoals de teruggave, strekt tot het herstel van de toestand naar deze van vóór het misdrijf.

De noodzaak om de goede ruimtelijke ordening te handhaven en waar nodig te herstellen, biedt, wegens de aard zelf van de herstellvordering die ertoe strekt de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken, geen ruimte tot mildering van de op te leggen herstelmaatregel om redenen die enkel de persoonlijkheid van de dader betreffen en onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de wet.

De noodzaak van een passend herstel wegens de overschrijding van de redelijke termijn wordt daarenboven beïnvloed door de omstandigheid dat de betrokkene in afwachting van de uitspraak langdurig voordeel heeft kunnen halen uit de door haarzelf gecreëerde toestand.

Teneinde te voldoen aan het bepaalde in de artikelen 6.1 en 13 E.V.R.M. kan de strafrechter, binnen de bevoegdheden die artikel 149, §1 Stedenbouwdecreet 1999 hem toekent, en onverminderd de door hem te verrichten legaltelstoets krachtens artikel 159 Grondwet, zich ertoe beperken als passend herstel enkel de overschrijding van de redelijke termijn op authentieke wijze vast te stellen (zie Cass. 25 januari 2011, P.10.0369.N).

De gevorderde dwangsom per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklaagde niet vrijwillig zal overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet haar er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

De termijn van TWAALF MAANDEN voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieze uit te voeren werken.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in de bestreden vonnissen door de eerste rechter aangehaalde wetsbepalingen alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 6 al. 1 E.V.R.M.;
- 21 t/m 28 V.T. Sv.;
- 33 Programmawet van 5 augustus 2003;
- 6.1.46 en 6.2.2 derde lid V.G.R.O.;
- 84 Hypotheekwet;

Verklaart de hoger beroepen ontvankelijk;

Doet het bestreden vonnis teniet, behoudens in zoverre de tenlastelegging heromschreven werd, de beklaagde veroordeeld werd tot de kosten, en opnieuw rechtsprekende.

Verklaart de strafvordering ontvankelijk doch vervallen wegens verjaring;

Stelt de overschrijding van de redelijke termijn met betrekking tot de herstellvordering vast;

Zegt voor recht dat de prejudiciële vraag niet dient gesteld te worden;

Verklaart de herstellvordering wat de vijver betreft zonder voorwerp;

Verklaart de herstellvordering wat de twee schuthokken betreft niet gegrond;

Verklaart de herstellvordering op grond van de heromschreven tentafstelegging gegrond als volgt:

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op :

- het perceel te _____ aan de _____ en omgeving, gekadastreerd onder _____

1, het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het slopen van de verharding van 265m², de overdekte houtopslagplaats rechts van de twee garages, een overdekt terras van 4m op 6m en de verbouwing van een bestaande berging achter het overdekt terras, met inbegrip van eventuele funderingen en de bevoeringen en het opruimen van alle sloopafval, binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend;

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Zegt voor recht dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente _____ overeenkomstig art. 6.2.2. derde lid VCRO.

Veroordeelt beklaagde in de kosten van hoger beroep begroot op 114,84 euro, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door de bewezen misdrijven

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 3 juni 2013, waar aanwezig waren :

- mevrouw A. Papen,
- de heer Ph. Soetaert,
- de heer Ph. De Clippel,
- de heer M. Verbelen,
- de heer Th. Gilloen,

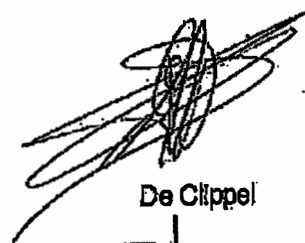
raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.

Gilloen

Soetaert

De Clippel

Papen